

تاریخ 22/02/2008

نویسنده: داکتر نبي مصداق

افغان واکمن او پښتو سره تعصب

په افغانستان کې د پښتو ژبې رسمي او ملي حیثیت منل، په دې ژبه د حکومت د درې گونوارکانو چلول او خصوصاً د پښتنو په سیمه کې په دې ژبه ښوونځي او تدریسي موادو جوړول، اصلاً باید د بحث موضوع نوي. څوک ماته د نړۍ له 192 نه زیاتو ملکونو کې، یو مملکت ښودلې شي چه هلته د اکثریت ژبه د ملک رسمي ژبه نوي؟ ولې باید مونږ په خپل ملک کې دومره بې عدالتي او بې حرمتي ومنو؟ مونږ ددري او نورو ژبو پیاوړتیا، ددې ژبو د ویونکو په سیمو کې غواړو. خو په پښتو ژبه د ښوونځیو پرانستل په تیره په کابل، بغلان، قندز، هرات او فراه کې، چې ددې هر ولایت په ښارونو کې د نیمایي نفوس په اندازه پښتانه اوسېږي، ولې د هغه نیمگري اساسي قانون په اساس چه همدې حکومت جوړ کړو، رفتار نکیري؟ پښتانه له چانه خیرات نه غواړي، ولې باید خپل حق ورته ورنکړ شي؟ په کابل کې برسیره په استوگنو پښتنو، اوس هلته د یوې خوا له بهر نه زیات مهاجر راغلي او د بلې خوا ډیر پښتانه چی کورونه او ځمکي یې د ځینو متعصبو جنگسالارانو له خوا غصب شوي او د موجوده حکومت قانون نه مني او کابل ته را کوچیدلي دي، د پښتو ژبې ښوونځیو پرانستل خورا ضروري دی. په هغو باندې د پردیو ملکونو د مهاجرت د دورې بې سوادې باید پخپل ملک کې هم تحمیل نشي.

تر اوسه ډیرو پښتنو په دې مورد لیکني کړي دي. د فروري په لمري جمعه د شهید ځایي بابا په جومات کې په کابل کې پښتنو مشرانو، چې ډیر یې په همدې نظام کې رسمي دندې لري، یوځل بیا په مورني ژبه د پښتنو ماشومانو ته د ښوونځیو او زده کړو غوښتنه وکړه، خو د کرزي مشاورین او د پوهني وزیر خوشي اوتي بوتې بهانه نیسي او عمل نکوي.

په مورني ژبه زده کړه په روحي لحاظ، په کلتوري لحاظ او په علمي لحاظ د یوه سالم انسان د روزني له ضروریاتو څخه دی. تر څو چه یو څوک په خپله ژبه کې سواد ونلري او د ورکتوب نه یې په هغه ژبه کې روزنه نوي شوی، په بله ژبه کې هغه رازونه چې یواځې د ژبې ویونکو ته معلوم وي، هغه تر لاسه کولای نشي. زه په خپله په انگریزي ژبه کتابونه لیکم، خو په کلتوري او دودیزو ډیرو برخو کې د یوه انګلیس یا امریکایي په څیر نه پوهیږم ځکه چې د ورکوالي نه ددې ژبې په ماحول نه یم لوی شوی.

په اروپا کې سکاندوني ملکونه لمړی مهاجرو ته په خپله ژبه سواد او زده کړه ورکوي او بیا ورباندې خپلې ژبې زده کوي. دا ددې لپاره چې د فکر انکشاف او تحول په مورني ژبه پورې اړه لري. د یو مثال په ډول، ولې د خوشال خات، رحمان بابا، حمید ماشوخیل او ځینو نورو شعرونه هر پښتو ژبې نسل ته د ویاړ ادب دی؟ ځکه چې د هغو په اشعارو کې د ژبې کلتوري اړښتونه نغښتل شوي دي. داسې اړښتونه چې د بلې ژبې ویونکی یې د یوه پښتون په شان اټکل نشي کولی. د هغو په شعرونو کې د پښتو ژبې ژور او نهفته احساسات شته چه په ویلو سره یې زمونږ همدا ډول ویده شوي احساسات را بیداروي. دا ډول عمق او روحي تسکین، بې د خپلې ژبې نه، په بله ژبه نه تر لاسه کیږي.

څما غوښتنه، وروسته له دیرش کاله تحصیل او تجربې نه په پردیو ژبو کې داده چې د پوهني وزیر، گران اتمر صیب او د حامد کرزي مشاورین، نور و نه هیږیږي او د خپل اساسي قانون او له پاسه نه نازل شوي ډیمکراسي د اساساتو په اصول، لمړی پښتنو ته او بیا نورو لږکیو ژبو ویونکو ته، پخپلو ژبو ښوونځي پرانیځي او مونږ ته چې له ملک نه بهر اوسېږو وظیفه راکړي چې تدریسي موادو په لیکلو او ترجمو کې، که ضرورت لري، مرسته وکړو.

ما په خپل کتاب کې چې اوس یې د برطانیه او امریکې د 350 زباتو پوهنتونو او علمي مرکزونو کې محصلین او څیړونکي استفاده ځینی کوي د ژبې د کشالي د حل په برخه کې لیکلي دي، چې د افغانستان په هره ولسوالي کې چې د یوې رسمي ژبې د ویونکو شمیر له 50 سلني نه ډیر وي، هلته باید ښونه او د ښوونځیو تدریسي مواد په هماغه ژبه وي او دوهمه رسمي ژبه، په اجباري ډول باید تدریس شي. که د کومې بلې ژبې اکثریت په داسې ولسواي کې وي، هلته شاگردان باید په اجباري ډول د وطن دوي رسمي ژبې زده کړي. (زما په فکر، د دریمې ژبې اکثریت ممکن له درو یا

څلورو ولسواليو نه په ټول ملک کې زیات نوي.) نو په دې ډول کله چې زده کونکي له 12 ټولګي نه فارغ کيږي ټولو به دواړه د ملک رسمي ژبي زده وي . د داسې ته داب په اساس به، په پوهنتنو کې او وروسته د ماموریت په دوره کې، د ژبو مشکلاتونه حل شوي وي . مونږ ښه پوهیږو چې تنکیو ماشومان سره تعصب نشته او که تنګ نظره مشران یې پریږدي ، هغوي به د خپل وطن رسمي ژبي د نورو مضمونو په شان زده کړي .

افغانستان ډیر غني ملک دی . مونږ د خپلې ټولې ځمکې نه چې لرو یې ، یواځې د 12 سلنې نه استفاده کوو . حال دا چې زموږ مست او خروشان سیندونه په څلورو خوا کې د بهرنیو استفاده ته وربھیږي . مونږ دومره کانونه لرو چې هر افغان ته د کار او عاید منبع گرځیدای شي . خو د تنګ نظره ډلو او ټپلو له لاسه، اتحاد او ورورولي نشته او اخته یو د ژبو په برخه کې اوبنان په ډېو مندو .